

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 81. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069198416/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

ber ogsaa, at der af alt Dette skal udgaae et stort Gode for Verden, og vi kunne jo allerede ikke nægte, at meer end eet trykkende Kors er lettet fra Menneskehedsens Skuldre ved den franske Revolution og de liberale Grundsætninger, der allerede fra den americanske Krigs Tider have faaet Indpas i alle civiliserede Lande. For Ex. det huuslige Despotie, maaskee det utaaleligste af alle, og hvorunder Børn og Tjenestefolk i de fleste Familier sukkede. Men naar man nu derimod paastaaer, at Familiebaandet er løst ved Frankrigs Exempel, saa gjør man dette Land Uret, thi de Franske ere almindeligviis gode Sønner og Brødre. Som sagt, jeg vil haabe paa det Gode, som skal opstaae af den nærværende Forvirring.

– Ja naar det Gode engang kommer, saa kan det vel ogsaa være tidsnok at drikke Duus med Skarpretteren, som man siger.

Grossereren raabte: Hvad mener du?

– Jeg mener, at disse hersens Franskmænd, som du gjør saameget af – for din Negoties og Fordeels Skyld, det kan ikke hjælpe, du siger mig imod – disse Folk ere, reent ud sagt, Mordere. Deres Minister – som han kaldes – denne *Citoyen Grouvelle*, har han ikke læst Dødsdommen op for sin ulykkelige Konge?

Grossereren vendte sig fortørnet bort, og med de Ord: »Jeg gider ikke engang svare dig,« satte han sig hen i en Krog og tog en Bog, som han bladede i.

Ferdinand vovede nu at give sin Skjærv med i Laget, og sagde med beskeden Stemme: Kjære Fader! *Citoyen Grouvelle* var Secretair i National-Conventet; det var hans Embedspligt at oplæse Dommen for enhver Domfældt.

– Begynder du nu med? Dig skal jeg rigtig nok bede

Advocaten afbrød ham: Tilgiv, Hr. Justitsraad! Hvad Deres Søn sagde, er jo ganske sandt. Og jeg vil endnu tilføie, at uagtet mit Bekjendskab med denne franske Minister ikke er gammelt, saa maatte jeg meget bedrage mig, om ikke denne godmodige, fine, særdeles dannede Mand har under Udøvelsen af denne Embedspligt følt sig overmaade ulykkelig.

Ja visselig, udbrød Madame Valler: Jeg synes, at jeg kan see hans Læber skjælve under denne Læsning.

Det vil jeg aldrig haabe, raabte Grossereren fra sin Krog: En saadan Svagheit vil jeg ikke tiltroe ham.

Idetmindste, sagde Ferdinand, vil jeg for min Deel haabe, at han